

Na postaji.

Vlak stoji. Peščena plan.
 Zrak nad njo miglja razžgan.
 Vresje redkoma rastoče.
 V dalji dve, tri, štiri koče.
 Hiša je postajina
 mrtva kakor krajina.
 Izpred vhodnih vrat
 mož srepó nas gleda mlad
 v službeni obleki.
 Kam strmi? Kaj gleda neki?
 Vlak je tak,
 kakršen je vsak.
 Dan na dan drdrajo mnogi
 po samotni progi,
 spet in spet
 v glasni svet.
 In še več: Svet glasni sam
 šviga mimo, kdo ve kam . . .
 Svet! Kako to ruši,
 kar se dviga v srcu, v duši!
 In kedàr odhaja vlak,
 ali ni, kakòr bi vsak
 del srcá, možgan jemal
 s pustih tal?
 Stroj hrešči. Piščal
 žvižga spredaj. V žive kraje
 gremo z mrtve te postaje!
 Dalje spet . . .
 Nekdo zre za nami v svet.

A. Funtek.

